

РЕШЕНИЕ

№ 3445

гр. София, 30.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 01.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **369** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба, депозирана от [фирма] чрез процесуалния представител юрисконсулт П. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 581/ 13. 12. 2019 г. на директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място], към Министерството на околната среда и водите.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на АУПДВ, като издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон. В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк. П., който поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорения акт.

Ответникът се представлява от юрк Х., която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Съдът, въз основа на данните по делото, становищата на страните и съобразно закона, намира за установено следното:

Жалбата е допустима за разглеждане, като подадена в срок и от правоимащо лице. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

С Разрешително № 0752/ 14. 10. 2015 г., продължено с Решение № 186/ 4. 07. 2012 г., издадени от Министъра на околната среда и водите, на [фирма] е разрешено водовземане от повърхностни води с цел напояване от язовир “К.”, изграден на река Т. със срок на действие до 4. 10. 2021 г. с цел напояване и с разрешен лимит на

ползваната вода 110,0 млн. куб.м/год.

Съгласно раздел „Такса за водовземане“ по разрешителното: „за правото на водоползване да се заплащат такси в размер, определен в съответствие с раздел I, чл. 2, ал. 1 и ал. 2, т. 2.1 от Тарифа за таксите за правото на водоползване и/или разрешено ползване на воден обект /ПМС 154/ 2000 г., отм. ДВ, бр. 50/1.07.2011 г./.

Във връзка с дължими такси по това разрешително, е извършена проверка от експерти от Дирекция "Контрол" при Б. дирекция "И. район", при която е съставен Констативен протокол № СЗ-309/ 11. 10. 2019 г. и при която е установено, че не е заплатена дължимата такса за водовземане от подземни води за периода 01. 01. 2018 г. до 31. 12. 2018 г., която е в размер на 65 589, 11 лева /шестдесет и пет хиляди, петстотин осемдесет и девет лева и единадесет стотинки/ .

На основание чл. 195б, ал. 2, т. 3 от ЗВ е изготвено и изпратено писмо № ПО-02-958/11. 10. 2019 г. до [фирма] с покана за доброволно изпълнение чрез заплащане на дължимата такса за посочения период в размер на 65 589, 11 лева /шестдесет и пет хиляди, петстотин осемдесет и девет лева и единадесет стотинки/, върху която сума следва да се начисли и дължимата лихва за периода на забава. Дружеството е уведомено, че при неплащане на сумата в седмодневен срок, ще бъде издаден акт за принудителното ѝ събиране по реда на ДОПК, заедно с дължимите лихви за периода за забава.

Тъй като дружеството не внесло поисканата такса, бил издаден акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 581/ 13. 12. 2019 г. на директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] за събиране на посоченото публично вземане, при което е установена главница в размер на 65 589, 11 лева /шестдесет и пет хиляди, петстотин осемдесет и девет лева и единадесет стотинки/ за периода 01. 01. - 31. 12. 2018 г. и лихва за периода от 16. 02. 2019 г. до 13. 12. 2019 г. – 5484, 42 лева /пет хиляди четиристотин осемдесет и четири лева и четиридесет и две стотинки/.

Не се спори по делото, че дружеството е подало декларация по чл. 194б от Закона за водите за периода 01. 01. - 31. 12. 2018 г., като е декларирано използвано водно количество 78 082 272 куб. м. /л. 21 - 22 от делото/. С представената декларация е приложен корекционен коефициент 0,7, съгласно т. 4 от Забележки към декларацията, предвид обстоятелството, че целта на водоползването е напояване.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

АУПДВ е издаден от компетентен орган, предвид разпоредбата на чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "б" във връзка с чл. 194, ал. 2 от ЗВ във връзка с чл. 166 от ДОПК и съответните тарифи за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в предвидената писмена форма, съгласно изискванията по чл. 59, ал. 2, т. 1 - 8 от АПК.

Не се споделя възражението, че в административното производство по издаване на оспорения акт са допуснати такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са основание за незаконосъобразност на акта. Административният орган е изпратил покана за доброволно изпълнение на задължението за плащане на таксата за водовземане, която съдържа предупреждение, че при неизпълнение ще последва издаване на акт за установяване на публично държавно вземане. Следователно, спазени са правилата на

чл. 26 АПК и на дружеството-жалбоподател е било гарантирано правото на защита в пълен обем, като е имало възможност да направи всичките си искания и възражения и да представи всичките си писмени доказателства. Следва да бъде изрично отбелязано, че нито в административното производство по издаване на оспорения акт, нито в настоящото съдебно производство дружеството не е представило нови писмени доказателства, установяващи плащане на процесните задължения, което е единственият правнорелевантен факт от значение за настоящия спор и за преценката за законосъобразността на издадения АУПДВ. В този смисъл съдът намира, че дори и в производство по издаване на оспорения акт да не са спазени всички административнопроизводствени правила, нарушенията не могат да се квалифицират като съществени, защото законният представител на дружеството не е бил лишен от възможността лично или чрез упълномощено лице да направи искания, бележки и възражения. Всички факти от значение за правилното решаване на спорния въпрос са били изяснени и волеизявлението на органа не е било повлияно от каквото и да е нарушение на процедурата. В тази връзка е неоснователно и твърдението за допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като представител на дружеството не е присъствал на извършените проверки от страна на ответника.

Съгласно чл. 195б, ал. 2 от ЗВ актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1. извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2. платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3. покана към лицето за доброволно изпълнение; 4. констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението. В съответствие с тази законова регламентация оспореният акт е издаден въз основа на представени от дружеството справки за иззети водни количества и декларация по чл. 194б от ЗВ за процесния период, поканата за доброволно изпълнение и констативен протокол от проверка за изпълнение на задълженията. Поради това, актът е издаден при спазване на установените за неговото издаване административнопроизводствени правила.

Не се споделя също възражението за нарушение на формата на акта. В достатъчна степен подробно и ясно са определени както времеви период, за който дружеството не е погасило задълженията за такси за водовземане, така и размерът на задълженията, като са посочени фактическите и правните основания за издаване на акта. В този смисъл не е налице непълнота или нарушение на изискването за форма.

В АУПДВ са посочени достатъчно детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. Жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства, че е извършил дължимите плащания на таксата за водовземане за процесния период, а и обемът на водовземането въз основа на който е определен размерът на дължимите суми за 2018г., е деклариран от самия жалбоподател, и съответства на отразените в АУПДВ. Нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатира в случая.

Оспореният АУПДВ е издаден в съответствие с приложимите материалноправни норми.

Предмет на съдебна проверка е акт по чл. 195б от Закона за водите, установяващ държавно вземане с публичен характер, касаещо неплатена такса за водовземане на води, определена на основание чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за водите, в размера съгласно чл. 1, т. 1, б. "а", чл. 3, ал. 1, чл. 8, чл. 1 и чл. 10, чл. 2 от Тарифа за таксите за

водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване. Съгласно разпоредбата на чл. 195б от Закона за водите, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 от ДОПК, което производство има за цел установяване по основание и размер на публични вземания. Основанието за дължимостта на процесната такса за водовземане е регламентирано със Закона за водите, като законодателят в нормата на чл. 194, ал. 6 от Закона за водите е предвидил конкретния размер на дължимата такса да се определя съгласно подзаконов нормативен акт. В настоящия случай е приложима Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в сила от 01. 01. 2017 г. за периода 2018 г. По делото няма спор, че жалбоподателят е извършвал водовземане от процесния обект язовир „К.“. Задължението на титуляра възниква с разрешителното за водовземане. Задължението за заплащане на такси за водовземане възниква въз основа на влязъл в сила акт на регулиращия орган, на база конкретните размери на фактически изетите водни количества, които жалбоподателят сам е деклариал, а ответникът приел за реални. Съгласно чл. 188, ал. 1, т. 4 от Закона за водите директорът на басейновата дирекция или оправомощени от него длъжностни лица контролират изпълнението на условията на издадените разрешителни по този закон, с изключение на разрешителните за ползване на воден обект за заустване на отпадъчни води и разрешителните за ползване на воден обект за изземване на наносни отложения от река Д.. Настоящият съдебен състав намира за правилен механизмът на изчисляване на таксите за водовземане в процесния акт за установяване на държавно вземане. За актуваните /доставените и продадени за напояване/ количества вода такса за водовземане се заплаща по действително отнетия обем вода, съгласно чл. 194, ал. 1, т. 1, б „а“ от Закона за водите във вр. чл. 194, ал. 2 от Закона за водите и на основание относими по време редакции на Тарифата за таксите. Няма спор, че дружеството-жалбоподател не е заплатило дължимата такса за процесния период, като това обстоятелство се установява от приложения констативен протокол, обективиращ резултатите от извършена проверка от длъжностни лица на ответника. Размерът на таксата е определен на базата на посочените в декларацията по чл.194б ЗВ отнет годишен воден обем – 78 082 272 куб.м., приложен корекционен коефициент за напояване и единичен размер на таксата по чл. 12 от Тарифата – 0,0012 лв. /78 082 272 x 0,7 x 0,0012 = 65 589,11 лева.

В тази насока е и изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза, от чието заключение се установява, че данните в констативен протокол № СЗ-309/ 11. 11. 2019 г. съвпадат с Декларация по чл. 194б от Закона за водите, подадена от [фирма], както и че информацията в подадената декларация съответства на наложената имуществена санкция.

Предвид изложеното, съдът намира, че размерът на дължимата такса за водовземане за процесния период е законосъобразно определен, съобразно методиката, посочена в Закона за водите и Тарифата, посочени в АУПДВ и по- горе. Не се твърдят извършени плащания от страна на дружеството-жалбоподател, а с оглед на липсата на отменителни основания, съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. В оспорения акт са посочени периодът и размерът на главницата и лихвата за забава.

Нормата на чл. 194б, ал. 4 от Закона за водите е претърпяла законодателна промяна, в сила от 27. 11. 2018 г., и към момента на издаване на оспорения акт за директора на

басейновата дирекция не е съществувало задължение да уведомява писмено титуляра на разрешителното за размера на дължимата такса, срока за заплащането ѝ и сметката, по която таксата следва да бъде заплатена. Въпреки това дружество е уведомено с цитираното по-горе писмо, поради което неоснователно и недоказано е твърдението за нарушение на процедурата, направено в жалбата в тази насока.

Ето защо съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма на мотивиран писмен акт, при спазване на процесуалните правила и на материалноправните норми, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Поради изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София град, Второ отделение, 29-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 581/ 13. 12. 2019 г. на директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място], към Министерството на околната среда и водите.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: